

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **Y. K.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2018, č.j. MV-83991-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 24. 9. 2018, Krajskému soudu v Plzni doručitou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2018, č.j. MV-83991-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „jen správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 17. 5. 2018, č.j. OAM-2818-21/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně nepobývala na území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky (výrok I.). Dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Správní orgán dle žalobkyně pochybil, když v jeho rozhodnutí naprosto absentuje relevantní dokazování ohledně skutečnosti, že žalobkyně se opravdu nacházela mimo území déle než 2 roky. V předmětné věci se jedná o řízení o zrušení trvalého pobytu, tedy o ztrátu velmi zásadní, co se týká soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na skutečnost, že správní orgán nezajistil dostatečné důkazní prostředky, aby prokázal nepřítomnost žalobkyně na území, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o řízení z moci úřední a dokazování leží na bedrech správního orgánu, je tato nezákonnost ještě prohloubena.
4. Žalobkyně byla při výslechu nedostatečně dotazována na uvedení přesné doby, kdy se nacházela na území, přestože sama uvedla, že se na území nacházela na území schengenského prostoru a neví přesně, kdy se nacházela, resp. nenacházela na území České republiky. Takový postup je zcela jednoznačně přepjatě formalistický vzhledem k okolnostem případu.
5. Výše uvedenou námitku přepjatého formalismu žalobkyně doplnila tak, že přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu [odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13), nebo nález sp. zn. 19/98 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19)]. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.
6. Žalobkyně se dále neztotožnila se závěry správního orgánu, že důvod její nepřítomnosti nebyl dostatečně závažný a že rozhodnutí je zcela přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Zde je zcela zřejmá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgány několikrát uvedly, že žalobkyně mohla do České republiky přicestovat. Žalobkyně ale do ČR přicestovat nemohla zcela z objektivních důvodů, neboť studovala v

Anglii, přičemž tuto skutečnost již uváděla v předmětném řízení a do odvolání přiložila i kopie relevantních dokumentů.

7. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěry, či spíše absencí závěrů správního orgánu, ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, resp., že přiměřenost rozhodnutí není správní orgán povinen zkoumat. Žalobkyně odkázala v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl mj. následující: „*V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).* (...) Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. (...) Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“
8. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně pobývá na území České republiky dlouhou řadu let, více než 12 let má udělen trvalý pobyt. Žalobkyně sice kvůli svému studiu odcestovala, nicméně nyní se hodlá vrátit do České republiky, neboť právě ji považuje za svůj domov. Jak vyplývá z výše citované judikatury, správní orgán má povinnost posoudit dopady rozhodnutí o zrušení pobytu ve značně široké míře. Správní orgán však na tuto svou povinnost naprosto nedbal a na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí naprosto rezignoval. Žalobkyně v té souvislosti poukázala na § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobkyně, výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. Pokud tedy meritorní

rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

9. Žalobkyně v této souvislosti dále uvedla, že z rozhodovací praxe i judikatury vyplývá, že ideálním důkazním prostředkem ke zjištění výše uvedeného je výslech účastníka řízení, který však nebyl proveden. Správní orgán tak rezignoval na zjištění skutkového stavu a vedle porušení § 3 správního řádu se dopustil též porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť v řízení z moci úřední má správní orgán povinnost zjišťovat též okolnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení.

[III] Vyjádření k žalobě

10. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 14. 1. 2019, v němž odkázala především na napadené rozhodnutí. Žalovaná byla přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z těchto důvodů žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout

[IV] Posouzení věci soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
12. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
14. Při jednání před soudem dne 7. 10. 2020 zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
15. Žaloba není důvodná.
16. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně nepobývala na území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky (výrok I.). Dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

17. Dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky.*
18. Žalobkyně namítala, že „z rozhodovací praxe i judikatury vyplývá, že ideálním důkazním prostředkem ke zjištění výše uvedeného je výslech účastníka řízení, který však nebyl proveden“.
19. Žalobkyně má jistě pravdu v tom, že účastnický výslech je významným, byť ne vždy nezbytným důkazním prostředkem. V této souvislosti je však nutné připomenout, že ministerstvo předvolalo žalobkyni k výslechu (ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců) na den 15. 11. 2017. Žalobkynin zástupce ve správním řízení ji však z výslechu omluvil, a to pro její nepřítomnost. Prvoinstanční správní orgán tuto omluvu akceptoval a stanovil nový termín výslechu, tentokrát na den 4. 12. 2017. Tohoto dne však byla ministerstvu doručena další omluva z výslechu spolu s žádostí o stanovení nového termínu výslechu. Jako důvod nedostavení se zástupce žalobkyně opětovně uvedl momentální nepřítomnost žalobkyně v České republice. Ministerstvo však již nestanovilo další termín výslechu a vyzvalo žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a případně k vyjádření k nim. Ani této možnosti však žalobkyně, resp. její zástupce nevyužili, na příslušné pracoviště ministerstva se nedostavili a ani se k věci nevyjádřili. Dne 4. 2. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení dřívějšího žalobkynina zástupce, který konstatoval, že se mu žalobkyni nepodařilo opětovně kontaktovat a v současné době nedisponuje plnou mocí pro její další zastupování.
20. Soud tento postup správního orgánu schvaluje. Ano, jednalo se o řízení zahajované z moci úřední, ale i to předpokládá alespoň minimální součinnost jeho účastníka (v tomto případě žalobkyně). Indolenci žalobkyně stran účastnického výslechu nelze klást k tíži správního orgánu, ten nadto stran jejího (ne)pobývání na území ČR využil její výpovědi ze dne 9. 8. 2017 učiněné v rámci řízení vedeném pod sp. zn. OAM 7749/TP-2017 (řízení o žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropské společnosti na území). Námitka nebyla důvodná
21. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány pochybily, když „v jejich rozhodnutí absentuje relevantní dokazování ohledně skutečnosti, že se žalobkyně opravdu nacházela mimo území déle než 2 roky, resp. že žalobkyně byla při výslechu nedostatečně dotazována na uvedení přesné doby, kdy se nacházela na území, přestože sama uvedla, že se na území nacházela na území schengenského prostoru a neví přesně, kdy se nacházela, resp. nenacházela na území České republiky“.
22. Tato tvrzení neodpovídají skutečnosti. Ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti z náležitostí k ní doložených, z informací uvedených v Cizineckém informačním systému, z žalobkynina výslechu sepsaného v rámci řízení o žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropské společnosti na území a z kopií žalobkyniných cestovních dokladů. Z těchto podkladů dospělo k závěru, že žalobkyně nepobývala na území ČR po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to minimálně od 1. 8. 2012 do 24. 5. 2017, čímž došlo k naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu si správní orgán opatřil stran prokázání skutkového stavu dostatečné množství relevantních podkladů, ze kterých vyvodil správné závěry. Žalobkyně neuvedla nic, co by

závěry správních orgánů týkající se její nepřítomnosti v ČR zpochybnilo, či dokonce vyvracelo. Stejně tak není zřejmé, v čem spatřovala onu nedostatečnost dotazování se co do specifikace její přítomnosti na území, když sama uvedla, že přesně neví, kdy se v České republice nacházela, resp. nenacházela. Námitka nebyla důvodná.

23. A nedůvodná byla i tvrzení týkající se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně.
24. Správní orgány se touto otázkou zabývaly velmi podrobně (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí, resp. str. 6 – 8 rozhodnutí napadeného) a i v tomto případě se soud s jejich závěry ztotožnil. Přílehavě bylo mj. konstatováno, že *„žalobkyně se po dobu povolení k trvalému pobytu na území prakticky nezdržovala, neboť od roku 2009 do roku 2014 studovala ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, následně po ukončených studiích odešla na Ukrajinu, kde si hledala práci, a od července roku 2015 je zaměstnána u společnosti Phillip Morris na Ukrajině (do České republiky přicestovala až v květnu roku 2017).“* Stejně tak bylo možné přitakat tomu, že *„žalobkyně má veškeré rodinné a citové vazby v zemi původu, a nelze tak zvažovat zpřetrhání vazeb se zemi původu, a tím tak uvažovat o nezvratném přilnutí k hostitelské zemi, tedy k České republice“*, přičemž *„těžištěm životních a pobytových aktivit žalobkyně je země jejího původu, kde pracuje ve společnosti Phillip Morris.“* Žalovaná rovněž správně odkázala na závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č.j. 7 Azs 338/2016-39. I ve věci souzené krajským soudem se dá zdůraznit, že žalobkyně si po dobu povoleného trvalého pobytu v České republice vytvářela rodinné a soukromé vazby v zemi původu, resp. ve Velké Británii. A stejně tak je třeba zdůraznit, že žalobkyně dostala opakovanou možnost vyjádřit se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života; tu však nevyužila.
25. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

26. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. 10. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.

předseda senátu